

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce **Města Kyjov**, se sídlem v Kyjově, Masarykovo nám. 30, právně zast. Mgr. Janou Hamplovou, advokátkou se sídlem v Mohelnici, U Brány 16, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně ze dne 23.8.2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2004, č.j. 2R 15/04-Hr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.1.2004, č.j. VZ S 190/03-152/289/03-Kr. Rozhodnutím žalovaného bylo, na základě ust. § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnut rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím bylo, ve smyslu ust. § 57 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), vysloveno, že zadavatel Město Kyjov, závazně porušil ust. § 2 písm. h), § 33 odst. 3, § 35 odst. 1 v návaznosti na § 6 odst. 2 písm. e) a § 2 písm. h) a § 37 odst. 1 písm. h) citovaného zákona. Za tato zjištěná závažná porušení zákona o zadávání veřejných zakázek zadavateli byla uložena pokuta ve výši 35.000,- Kč v souladu s ust. § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. V žalobě žalobce uvedl, že k řízení došlo na návrh neúspěšného uchazeče, jehož hlavní body shrneme následovně:

Uchazeč podal námitku proti úkonům zadavatele, konkrétně proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 11.9.2003. To však poněkud nekorespondovalo s dalším vymezením v odst. 4, kde uchazeč uvedl nejen námitku proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky (což bylo hlavním důvodem podání námitky), ale též proti stanovení stupně významu jednotlivých kritérií pro hodnocení nabídek a proti způsobu hodnocení nabídek. Žalobce tedy přistoupil k námitkám v širším slova smyslu, aby se s nimi řádně vypořádal. K jednotlivým výtkám uchazeče: Uchazeč uvedl, že stupeň hodnocení byl určen vyloženě formálně. Jde o subjektivní náhled uchazeče, protože není rozhodný způsob stupňování, zda jde o sestupné či vzestupné pořadí apod., nezáleží rovněž na rozdílu stupně, ale podstatné je to, že kritéria odstupňována jsou (někde se uvádí toliko pořadí 1. až 5., a též to postačuje). Trvat na tom, že uchazeči by mohli zpětně "diktovat" v námitkách zadavateli, jak si oni představují hodnocení, je zásahem do výkonu samosprávného subjektu, který nepochybně žalobce je. Uchazeč dále napadl tzv. Obecný způsob ohodnocení body. Zde se jedná rovněž o subjektivní názor. Zákon neukládá zadavateli žádný obligatorní způsob bodového hodnocení, body nemusí vyjadřovat jakkoli vzájemný číselný poměr hodnot nabídky. Jde o způsob používaný standardně, aby vůbec bylo možné nějaké kritérium použít, nějak nabídky odlišit. Nelze však zadavateli ukládat, že musí hodnotit bodovým způsobem, a pokud takto hodnotí, nelze zpětně tento způsob volby rozporovat. K námitkám uchazeče o dovození důvodu rozhodování členů komise: Existuje-li úplná zpráva o způsobu hodnocení nabídek (viz. povinnost dle § 37 I zákona o zadávání veřejných zakázek), a tato splněna byla, pak lze i k námitkám uchazeče konstatovat toliko následující: Zadavatel nemusí a není povinen písemně odůvodnit výše přidělených bodů, ani postup jejich přidělení slovně či jinak komentovat přidělení bodů dokonce jednotlivým členem komise. Písemně odůvodnit, proč vybral konkrétní nabídku jako nejvhodnější, je povinen toliko v případě, když se odchýlí výrazně od závěru komise. Jinak se za nejvhodnější považuje už ze zákona nabídka, které nejlépe odpovídá kritériím. Pokud uchazeč uvádí, že samotné bodové ohodnocení nevypovídá o důvodech, proč jednotliví členové komise takto hodnotili, přesahuje svým požadavkem rámec možnosti přezkumu. Domnívá se, že uvádět odůvodnění, proč které kritérium dosáhlo u každého člena komise určitý počet bodů, zákon nejen nevyžaduje, ale bylo by to proti jeho smyslu. Podle názoru žalobce nelze přezkoumávat myšlenkové pochody členů komise a zadavatele, ale jen to, zda dodrželi zákon, zda vše řádně zaznamenali, zda splnili procesní podmínky apod. S tímto názorem koresponduje v tu dobu platná právní úprava, konkrétně § 37 zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud nelze přezkoumávat úvahy členů komise, pak lze ztěžít slovně vyjadřovat a odůvodňovat jejich odchýlné hodnocení. Mohly by vznikat absurdní situace, kdy by komise musela vytvářet sama do zprávy tyto důvody, pokud by je členové sami nesdělili, což je samozřejmě nemožné. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým měl zjistit závažná porušení zákona a uložil zadavateli pokutu 35.000,- Kč, podal žalobce včas rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Zde k závěrům prvoinstančního rozhodnutí uvedl mimo jiné, že toto rozhodnutí postrádá zákonný podklad, vzájemnou logiku v některých částech (v nich si dokonce někdy odporuje), obsahuje mylné hodnocení a dochází ve svém závěru k nesprávnému právnímu hodnocení, resp. že toto hodnocení je nad rámec zákona. Úřad nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro rozhodnutí. Na tomto rozhodnutí sice uvedl datum 22. ledna 2004, avšak podací razítko Městského úřadu v Kyjově dokládá, že Rozhodnutí bylo doručeno až dne 5.2.2004, tedy po šedesátidenní lhůtě. To považuje za hrubé porušení běhu lhůt, když lhůta je splněna minimálně včasným odevzdáním poštovní přepravě. Nepovažuje za možné, aby úřad vytýkal určité záležitosti, a sám přitom porušoval procesní předpisy. Rozhodnutí vykazovalo technické znaky, které vyvolávají podezření, že došlo ke změnám jeho listů. Bylo několikrát prošito, rohy v rozích byly ohnuty apod. To uvádí zejména s ohledem na následující bod. Navrhovatel svůj podnět podal ve lhůtě, ale mimo lhůtu tento

podnět doplňoval ještě 20. ledna 2004. O tomto úkonu nebyl žalobce informován a nemohl se k němu ani vyjádřit. To je hrubé porušení našich procesních práv v řízení před úřadem, a porušení rovnosti adresátů veřejné správy, když jeden adresát byl upřednostněn a druhý diskriminován. Namítá též procesní spornost takového doplnění, které vzbuzuje dojem, že o toto doplnění mohl být navrhovatel požádán, což by znamenalo, že v průběhu řízení s ním úřad komunikoval. To není zcela jistě přípustné, má-li být zachována obecná spravedlnost přístupu úřadu k věci a jeho objektivní rozhodování. Především je nutné opět vyjít ze základních principů platných a obecně uznávaných ve veřejné správě, a jedním z nich je předvídatelnost jednání orgánu veřejné správy, tedy předpoklad, že v obdobných situacích se bude chovat shodně, že nedojde k excesům v jeho názorech a postupech, tedy že v určitých případech bude věci posuzovat a hodnotit shodně. V předmětném případě se tak nestalo. Úřad již v minulosti kontroloval agendu některých veřejných zakázek, zadavateli určité věci vytýkal, přičemž zadavatel si z těchto výtek vzal poučení a nadále postupuje podle doporučené praxe úřadu. Postupoval tak i v posuzovaném případě. Avšak úřad v tomto rozhodnutí popírá své dřívější výklady, resp. považuje za porušení zákona to, co při jiných kontrolách za porušení zákona nepovažoval. V jiných veřejných soutěžích posuzovaných úřadem tak tento úřad akceptoval postupy zadavatele, které byly totožné s postupy, které nyní úřad vytýká a označuje je za závažné porušení zákona. Namítá tedy nepředvídatelnost požadavku úřadu, nejednotnost jeho výkladů v obdobných případech a tím vzniklou právní nejistotu zadavatele. Pokud úřad vytýká otázku ceny, to je zcela bezpředmětné. Z předložených dokladů je zřejmé, že k uzavření smlouvy o dílo s vybraným uchazečem byla podepsána na cenu, která byla bez zjištěných odchylek. Pokud jde o další výtky, pak je též shledáváme za neopodstatněné z důvodu, že jdou nad rámec zákona, resp. překračují jeho meze. Trvá na tom, že řada věcí, které jsou vytýkány stěžovatelem, jsou subjektivním náhledem uchazeče (např. to, zda jde o sestupné pořadí, nezáleží na rozdílu stupně, ale to, že kritéria odstupňována jsou Obecný způsob ohodnocení body - taktéž subjektivní názor. Zákon neukládá zadavateli žádný obligatorní způsob bodového hodnocení, body nemusí vyjadřovat jakkoli vzájemný číselný poměr hodnot nabídky. Existuje-li úplná zpráva o způsobu hodnocení nabídek (viz. povinnost dle § 37 zákona o zadávání veřejných zakázek), pak lze konstatovat následující: Zadavatel nemusí písemně odůvodnit výše přidělených bodů, ani postup jejich přidělení slovně či jinak komentovat přidělení bodů dokonce jednotlivým členem komise. Písemně odůvodnit, proč vybral konkrétní nabídku jako nejvhodnější, k povinen toliko v případě, když se odchýlí od závěru komise. Jinak se za nejvhodnější považuje už ze zákona nabídka, které nejlépe odpovídá kritériím. Pokud se uvádí, že samotné bodové ohodnocení nevypovídá o důvodech, proč jednotliví členové komise takto hodnotili, přesahuje tato úvaha rámec možnosti přezkumu. Domnívá se, že uvádět odůvodnění, proč které kritérium dosáhlo u každého člena komise určitý počet bodů, zákon nejen nevyžaduje, ale bylo by to proti jeho smyslu. Náležitosti, který člen komise dal kolik bodů, tedy považoval kritérium za takto kvalitně či nekvalitně splněno. Pojem odůvodnění odchylného názoru členů komise je zcela nad rámec zákona. Znamená totiž, že by členové komise měli slovně vysvětlovat své myšlenkové pochody, přičemž jejich vyjádření bude vždy nutně subjektivní. Pro objektivní hodnocení průběhu soutěže to nemá žádný význam (a dle názoru žalobce ani nesmí mít). Totéž se dotýká odůvodnění hodnocení referencí. Objektivně nelze slovně vyjadřovat, proč se tomu kterému členu komise zdály lepší reference toho a druhému členu komise zase toho. To je za rámcem zákona. Tento požadavek úřadu považuje za nesplnitelný, resp. za požadavek, jehož plnění je nemožné s ohledem na obsahovou stránku (úvahovou) hodnocení ze strany členů komise. Pokud úřad uvádí netransparentnost v otázce ceny, pak se

domnívá, že ze všech podkladů je patrné, že otázka ceny je jasně dosledovatelná a hodnocení je zcela v pořádku. Na straně dvě Rozhodnutí je zpochybňováno rozhodování maximálním počtem bodů, na straně 8 rozhodnutí je tento postup popisován jako logický.

S rozhodnutím Úřadu se ztotožnil i odvolací orgán, tedy předseda úřadu, k jehož rukám adresoval žalobce ve lhůtě rozklad. Zde v podstatě opakuje argumentaci úřadu z prvního rozhodnutí, a dále se vyjadřuje k některým dílčím výtkám zadavatele. To, že úřad řeší každý případ individuálně, žalobce respektuje a zákon to takto předpokládá. Ovšem obecné principy pro chování veřejné správy musí být i v tomto případě zachovávány, v opačném případě by bylo vytvořeno diskriminační prostředí, kdy v totožných případech by mohl úřad ukládat pokuty, v jiném je promíjet apod. Má za to, že v daném rozhodnutí jde zejména o stanovení míry dosahu zákona, jeho výkladu a mezi jeho uplatnění a aplikace. Myslí si, že hodnocením a následným rozhodnutím úřad tyto meze překročil, navíc postupoval procesně chybně, nedodržel lhůty, požaduje uvádět myšlenkové pochody členů komise, má rozpory ve vlastním textu atd. Základním rozporem je též rozpor subjektivní, kdy žalobce se domnívá, že názory na výhodnost té které nabídky vyjádřil dostatečně jak hodnocení členů komise vyjádřené body, tak slovně, a požadavky nad tento rámec chápe jako subjektivní požadavek. Má za to, že zákon naplnil, a to i co do jeho účelu a smyslu.

Žalobce v závěru žaloby shrnuje svá tvrzení a uvádí, že v napadeném rozhodnutí č. j. 2R 15/04 jde zejména o stanovení míry dosahu zákona, jeho výkladu a mezi jeho uplatnění a aplikace, které žalovaný dle názoru žalobce hodnocením a následným rozhodnutím překročil. Žalovaný k tomu uvádí, že žalovaný v rámci výkonu své dohledové činnosti pouze dbá nad dodržením zákonného rámce, ve kterém se odehrává volní rozhodování jednotlivých členů komise pro posouzení a hodnocení nabídek. Součástí tohoto zákonného rámce je i požadavek ustanovení § 37 odst. 1 písmo h) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), aby zpráva o posouzení a hodnocení nabídek obsahovala mimo jiné výsledek hodnocení jednotlivých nabídek a zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí nepředjímá a nenahrazuje výsledný názor komise, ale pouze dbá na to, aby k tomuto názoru komise dospěla za splnění všech zákonem stanovených požadavků, tedy i za splnění požadavku transparentního a přezkoumatelného zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky. V této souvislosti žalobce označuje za základní rozpor též „rozpor subjektivní“, tedy své přesvědčení, že názory na výhodnost té které nabídky vyjádřil dostatečně jak hodnocením členů komise vyjádřenými přidělenými body, tak i slovně. Požadavky nad tento rámec chápe žalobce jako subjektivní požadavek a má za to, že zákon naplnil co do jeho účelu i smyslu. V šetřeném případě však zpráva neobsahuje žádné transparentní a přezkoumatelné zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, ale je zde pouze konstatováno, že každý člen komise vyhodnotil individuálně pro každého uchazeče jednotlivá kritéria a výsledek byl sumarizován předsedou komise, a dále jsou zde přiloženy tabulky jednotlivých členů komise, ve kterých jsou zaznačeny pouze konkrétní bodové hodnoty přidělené v každém kritériu jednotlivým nabídkám. Jako zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky pak žalobce jako zadavatel pouze slovně vyjadřuje skutečnosti, které jsou na první pohled zřejmé již z číselných tabulek, tedy že uvedená nabídka dosáhla nejlepšího bodového ohodnocení, aniž by ovšem bylo zdůvodněno proč, respektive jaké skutečnosti hodnotitele k udělení příslušného počtu bodů vedly. Takto zpracovanou zprávu o posouzení a hodnocení nabídek nelze považovat za zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 písmo h) zákona. V této souvislosti pak žalovaný odkazuje i na ustálenou judikaturu soudů. Žalobce v závěru své žaloby také namítá rozpor mezi tvrzeními žalovaného, obsaženými na straně druhé a na straně osmé rozhodnutí žalovaného. K tomu pouze uvádím, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí

vyjadřuje k jednotlivým skutečnostem až od strany čtvrté, a tedy se na straně druhé napadeného rozhodnutí nejedná o tvrzení žalovaného, ale pouze o citaci názoru autora původního podnětu.

Krajský soud v Brně si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího. Součástí správního spisu jsou zejména správa o posouzení a hodnocení nabídek veřejné zakázky „Dům s pečovatelskou službou Kyjov – rozšíření“ včetně tabulek posouzení a vyhodnocení ze dne 26.8.2003, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21.11.2003, rozhodnutí úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.1.2004, č.j. VZ S 190/03-152/289/03-Kr, které nabylo právní moci dne 1.7.2004, rozklad proti tomuto rozhodnutí ze dne 18.4.2004 a napadené rozhodnutí předsedy úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21.6.2004, č.j. 2R 15/04-Hr, které nabylo právní moci taktéž dne 1.7.2004.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení jeho žalobou (§ 71 odst. 1, písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevyslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce v závěru žaloby shrnul své žalobní námitky a uvedl, že v napadeném rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 15/04 jde zejména o stanovení míry dosahu zákona, jeho výkladu a mezi jejich uplatnění a aplikace, které žalovaný dle názoru žalobce hodnocením a následným rozhodnutím překročil. Žalovaný v rámci výkonu svého dohledové činnosti dbá na dodržení zákonného rámce, ve kterém se odehrává volní rozhodování jednotlivých členů komise pro posouzení a hodnocení nabídek. Je skutečností, že hodnocení nabídky výběrových komisí a vlastní rozhodnutí zadavatele jakožto volní aspekt procesu zadávání, nelze podrobit přezkumné činnosti orgánu dohledu. Přezkumná činnost orgánu dohledu spočívá výhradně v kontrole, zda byly řádně dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek. Vlastní posouzení je právě bod, který nesmí dozorující orgán překročit, protože by se tak sám stal hodnotitelem nabídek. Nelze přezkoumávat úvahy členů výběrové komise, neboť tím by se orgán dohledu ve svých důsledcích postavil do role zadavatele a určoval by, která zakázka má vyhovět stanoveným kritériím a také v soutěži zvítězit. Orgán dohledu proto nemůže přebírat odpovědnost za výběr nejvhodnější nabídky a jeho úkonem je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. Součástí zákonného rámce je i požadavek ust. § 37 odst. 1 písm. h) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, aby správa o posouzení a hodnocení nabídek obsahovala mimo jiné výsledek hodnocení jednotlivých nabídek a zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky. Jak z napadeného rozhodnutí tak i z rozhodnutí orgánu dohledu prvního stupně vyplývá, že v těchto rozhodnutích orgán dohledu nepředjímá ani nenahrazuje výsledný názor komise, ale dbá na to, aby k tomuto názoru komise dospěla za splnění všech zákonem stanovených požadavků, tedy i za splnění požadavků transparentního a přezkoumatelného zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky. V předmětném případě však zpráva o posouzení a hodnocení nabídek neobsahuje žádné transparentní a přezkoumatelné zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, ale je zde pouze konstatováno, že každý člen komise vyhodnotil individuálně pro každého uchazeče jednotlivá kritéria a výsledek byl

sumarizován předsedou komise, a dále jsou zde přiloženy tabulky jednotlivých členů komise, ve kterých jsou zaznačeny pouze konkrétní bodové hodnoty přidělené v každém kritériu jednotlivým nabídkám. Jako zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky pak žalobce jako zadavatel pouze slovně vyjadřuje skutečnosti, které jsou na první pohled zřejmé již z číselných tabulek, tedy že uvedená nabídka dosáhla nejlepšího bodového hodnocení, aniž by ovšem bylo zdůvodněno proč, respektive jaké skutečnosti hodnotitele k udělení příslušného počtu bodů vedly. Takto zpracovanou zprávu o posouzení a hodnocení nabídek nelze považovat za zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky ve smyslu § 37 odst. 1 písm. h) zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, neboť takováto zpráva není transparentní a přezkoumatelná. Orgán dohledu tak v žádném případě nepřekročil své pravomoce tím, že by přezkoumával úvahy členů komise, ale pouze dospěl k závěru, že nebyl dodržen zákonný postup stanovený v citovaném ustanovení § 37 odst. 1 písm. h) zákon o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tudíž nebyly řádně dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek. Komise tak nepostupovala v souladu se zákonem a orgán dohledu pak zcela v souladu se zákonem dospěl k závěru, že komise porušila ust. § 37 odst. 1 písm. h) zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů a rozhodl také zcela v souladu se zákonem.

Další žalobní námitce žalobce uvedl, že orgán dohledu nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro rozhodnutí. Na předmětném rozhodnutí sice uvedl datum 22.1.2004 avšak podací razítko Městského úřadu v Kyjově dokládá, že rozhodnutí bylo doručeno až dne 5.2.2004, tedy po 60-ti denní lhůtě. K této námitce je třeba uvést s odkazem na ust. § 49 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), ve znění pozdějších předpisů, že v předmětném ustanovení je stanovena lhůta 30-ti dnů respektive 60-ti dnů pro rozhodnutí ve věci. Orgán dohledu tedy dodržel stanovenou lhůtu maximálně 60-ti dnů pro rozhodnutí ve zvláště složitých případech. V předmětném ustanovení však není stanovena žádná povinnost, že předmětné rozhodnutí má být i doručeno v této lhůtě. Proto je předmětná námitka nedůvodná.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí vykazovalo technické znaky, které vyvolávají podezření, že došlo ke změnám k jeho listů. Tato námitka byla shledána také jako nedůvodná, neboť nebyla podložena jakýmkoli důkazem, také z připojeného správního spisu nevyplývá žádná skutečnost pro podporu tohoto tvrzení. Žalobce dále tvrdil, že navrhovatel svůj podnět podal ve lhůtě, ale mimo lhůtu tento podnět doplňoval ještě 20. ledna 2004. Žalobce o tomto úkonu nebyl informován a nemohl se k němu ani vyjádřit. Toto považuje za hrubé porušení procesních práv řízení před úřadem a porušení rovnosti adresátů veřejné správy, když jeden adresát byl upřednostněn a druhý diskriminován. Tuto námitku shledal soud také jako nedůvodnou, protože se jedná opět o tvrzení, které nebylo žádným způsobem podloženo, nebyl navržen ani důkaz, který by toto tvrzení mohl prokázat. Takováto skutečnost ani navíc nevyplývá z připojeného správního spisu.

Žalobce také namítá rozpor mezi tvrzeními žalovaného, obsaženými na straně druhé a na straně osmé rozhodnutí žalovaného. Tomu je třeba uvést, že se zde soud plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, neboť v napadeném rozhodnutí se žalovaný vyjadřuje k jednotlivým skutečnostem až do strany čtvrté, tedy shrnuje tvrzené skutečnosti, a nejedná se tedy o tvrzení žalovaného, ale pouze o citace názorů autora původního podnětu. V tomto případě byla shledána také žalobní námitka jako nedůvodná.

Podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. soud žalobu zamítne, není-li důvodná.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky uplatněné žalobě za důvodné, nezbylo mu, než žalobu rozsudkem zamítnout.

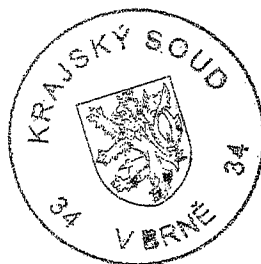
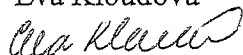
Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky, se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V projednávané věci byl, posuzováno z procesního hlediska, žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 21.7.2005

Za správnost vyhotovení:

Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

